

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, Mgr. Daniely Zemanové, Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **G. U.**, zastoupena Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2007, čj. OAM-873/VL-20-ZA05-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, čj. 4 Az 29/2007 - 75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla především snaha žalobkyně o legalizaci jejího dalšího pobytu v České republice. Jako další důvod zmínila své zdravotní potíže. Návrat do vlasti žalobkyně odmítá s ohledem na vzrůstající rasismus v Rusku, své zdraví a čečenský konflikt, přičemž v tomto směru se obává o bezpečí svých synů.

Městský soud rozsudkem blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí soud podrobně zrekapituloval obsah správního spisu a podání žalobkyně, včetně doložených lékařských zpráv. Námitku týkající se nemoci vyhodnotil jako azylově nerelevantní. Žalovaný se zabýval možností udělení humanitárního azylu a vyhodnotil i lékařské zprávy k tomu předložené. Soud nezastává názor, že by se správní orgán měl podrobně zabývat přístupem k lékařské péči v Ruské federaci a srovnání péče poskytované v ČR a v Ruské federaci. Péče, která je poskytována v České republice, je podmíněna nutností platit zdravotní pojištění. Tato skutečnost je zřejmá i z lékařských zpráv, v nichž je řešeno, zda žalobkyně získá mezinárodní ochranu nebo zda bude hrazeno pojistné. K námitce týkající se vzrůstajícího rasismu v Rusku

federaci dal soud za pravdu žalovanému, že ani ta není relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Je nepochybné, že v poslední době vzrůstá rasismus i v jiných státech. Sama žalobkyně nebyla z tohoto důvodu nikdy ohrožena a ani rasistický podtext útoku na jejího syna nebyl v řízení zjištěn. Rovněž námitka týkající se hrozícího nástupu synů žadatelky na vojenskou službu do Čečenska není důvodná, neboť oni sami o mezinárodní ochranu nepožádali. Stejně jako jejich otec (žadatelčin manžel) pobývají na území České republiky na základě povolení k pobytu, stejného statusu by mohla dosáhnout i žalobkyně, pokud by učinila potřebné kroky. V této souvislosti soud poukázal na lékařské zprávy, z nichž vyplývá, že zdravotní stav žalobkyně je stabilizovaný, léčba probíhá průběžně, a to včetně psychických potíží. Tvrzení žalobkyně, že krátkodobý výjezd do Ruské federace k vyřízení administrativních záležitostí by měl negativní dopad na její rodinu, je účelové, neboť by takové potíže byly vyváženy legalizací pobytu na území České republiky.

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně uvedla, že v soudním řízení poukazovala na svůj zdravotní stav – hepatitidu C, k níž doložila lékařské zprávy a zprávy o zemi původu hodnotící zdravotní péči ve vztahu k osobám s touto diagnózou. Žalovaný si ohledně tvrzeného nároku na udělení humanitárního azylu neobstaral žádné důkazní materiály a nevěnoval dostatečnou pozornost ani důkazům stěžovatelkou předloženým. Opomněl též stěžovatelčinu rodinnou situaci. Stěžovatelka je přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Okolnosti možného udělení této formy mezinárodní ochrany měly být v řízení podrobněji zkoumány. Městský soud prý hrubě pochybil, pokud se ztotožnil s chybným výkladem práva ze strany žalovaného, a zároveň nerespektoval ustálenou judikaturu (konkrétně stěžovatelka odkazuje na rozsudek KS v Plzni sp. zn. 48 Az 53/2005 a NSS čj. 4 Azs 421/2004 - 105). Proto navrhla, aby zdejší soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve dle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelčiny vlastní zájmy. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem (pro jeho výklad viz usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Problematikou dostatečnosti zjištěného skutkového stavu se tento soud již v minulosti mnohokrát zabýval. Co se týče této kasační stížnosti, lze odkázat zejména na závěry obsažené v dnes již ustálené judikatuře, podle které obecný a typový odkaz stěžovatelky na důvody kasační stížnosti podle soudního řádu správního, resp. jen obecné poukázání na „nesprávné vyhodnocení“ její situace správním orgánem, nejsou přezkoumatelné (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, publikován též pod č. 835/2006 Sb. NSS).

K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů, k níž je Nejvyšší správní soud povinen dle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že i tato již byla

předmětem jeho posouzení, ať už v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, či rozsudku ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44 (publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS).

Argumentuje-li stěžovatelka, že krajský soud nesprávně vyložil § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Podle tohoto ustanovení azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze „v případě hodném zvláštního zřetele“. Nejvyšší správní soud v celé řadě svých rozhodnutí zaujal stanovisko k posuzování zákonných podmínek pro udělení humanitárního azylu a možnosti přezkumné činnosti správních soudů (srov. např. rozsudek ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004 - 55). Ke zdravotním problémům (kterými argumentuje stěžovatelka v této věci) jakožto důvodům pro poskytnutí humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud vyjádřil taktéž v řadě svých rozsudků, z nichž pro tuto věc je klíčový rozsudek čj. 2 Azs 30/2007 - 69 ze dne 26. 7. 2007. Podle něj výklad toho druhu, který nabízí Nejvyššímu správnímu soudu také stěžovatelka, by vedl k absurdnímu závěru, že by se žadatelé o mezinárodní ochranu „*potenciálně mohli přestěhovat do toho ze států, [...] který poskytuje nej kvalitnější zdravotní péči.*“ Správní orgán i krajský soud jsou ve shodě s citovanou judikaturou, podle níž zdravotní stav může být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany jen zcela výjimečně. Tím méně pak může být důvodem pro úspěšnou stěžovatelčinu žádost odkaz na její rodinnou situaci (v České republice legálně pobývají její rodinní příslušníci), kterým opětovně argumentuje v kasační stížnosti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 47/2004 - 60).

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud stěžovatelce k její žádosti ustanovil zástupcem advokátku pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 4200 Kč, a to převzetí věci a první konzultace věci s klientkou [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 4800 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu